

TIONDE SÖNDAGEN EFTER TRINITATIS

Dominica decima

Epistel: Upp. 3:1-3. Evangelium: Luk. 19:41-48. Predikan: Joh. 8:21-29, av Ingemar Andersson (LFS)

Jerusalem, Jerusalem, du som mördar profeterna och stenar dem som är sända till dig. Hur ofta har jag inte velat samla dina barn, så som hönan samlar sina kycklingar under vingarna, men ni ville inte. Se, ert hus kommer att stå öde. Matt. 23:37-38.

Förspilda tillfällen – det är ämnet för den här söndagen. Det är allvar och tragik bakom de orden.

Jerusalems förstörelse, det var den dagen Jesus såg framför sig när han sista gången såg ner över Jerusalem och grät över den, grät över dem som förspilde nåden och drog domen över sig: *"Tänk, om du idag hade förstätt också du vad som ger dig verklig frid. Nu är det dolt för dina ögon."*

FÖRSPILDA TILLFÄLLEN

– det handlar om människor som har förkastat evangelium och gått evigt förlorade. Det handlar om människor som har nåtts av evangeliets nådeskallelser och budskap, som av Herren kallats från död till liv, som fått höra det ord som ensamt kan föda en människa på nytt. Det handlar om människor som har fått många nådedagar att vända om till Herren, men som har avvisat dem alla, förhärdat sina hjärtan och slutat i förtappelsen och den eviga pinan.

Herren har ett alldeles särskilt ärende till oss då han talar om förspilda tillfällen, om sådana som har namnet om sig att de lever men är döda, om sådana som är på väg att dö ifråga om det andliga livet. Och han talar till dem som har Herren Jesus framför sig och hans ord ringande i sina öron och som skämtar bort alltsammans. Till sådana, till oss, vänder sig Herren i dagens texter. När han talar om Jerusalems förstörelse, när han talar om nådesförakt, och förhärdelse - vad kan vara hans avsikt?

Det ligger en oändlig kärlek och omsorg bakom sådana allvarsord ifrån Herren. Han vill leda oss till livets viktigaste frågor: Hur skall jag bli frälst och salig? Hur skall jag undgå förtappelsen? Han vill leda oss till självprovning inför Herrens ansikte. Han vill ju inte någon syndares död, utan att var och en skall vända om från sin onda väg och få leva.

Herren vill inte att någon skall sluta i den eviga förtappelsen för att man har blivit bedragen av den onde. Så är det ju med alla dem som vandrar på den breda vägen. De är bedragna, lurade. De tror inte att de är på en olycksväg. Då skulle de ju omedelbart söka räddning och frälsning. Ordspråksboken säger: *"De ogodaktigas väg är såsom tjocka mörkret, de märker inte det som skall vålla deras fall."* Därför ropar den nådefulle Fadern från himmelen. Därför kallar Frälsaren, Herren Jesus Kristus på dig. Därför överbevisar den helige Ande om synd, om rättfärdighet och om dom - allt för att inte någon av oss en gång skall vakna då det är försent och upptäcka att jag har bedragit mig med ett falskt hopp. Man kan förspilla Guds nåd. Man kan förhärdat sitt hjärta mot Guds ord så att man går förlorad. Gud give att livsfrågan måtte hållas levande i våra hjärtan!

"Hur skall jag då veta att jag inte förspillt nådestillfällena och förhärdat mitt hjärta? Kan det vara försent för mig?" frågar du kanske. Herren svarar i sitt ord: *"I dag, om du hör Herrens röst, så förbärda inte ditt hjärta."* Han säger vidare i 2 Kor. 6: *"Se nu är den välbehagliga tiden, nu är den rätta tiden, nu är frälsningens dag."* När Guds ord ljuder, då är det nådatid. Då vill Herren föra syndare från mörker till ljus, från satans makt till Gud. Och det är ett sådant nådestillfälle han har gett oss idag.

Skulle det vara så att det andliga livet som du en gång föddes till i dopet har förtvinat och dött, så har du i dag ett nådestillfälle då Herren bjuder dig frälsning, evigt liv och salighet. Det är alltså inte försent. Nu är den rätta tiden, skriver aposteln till korinterna, och fortfarande heter det nu, för än har inte budet från livets furste kommit att ingen tid är mer. Så vill Herren ge dig förlåtelse, tro och förtröstan, att hans fruktans Ande måtte bo i ditt hjärta så att du inte viker av från honom.

Förspilda tillfällen - händelserna i dagens predikotext utspelar sig i Jerusalem, och det är vid tiden för lövhyddohögtidens firande. Jesu bröder uppmanar honom att gå till Galileen och upp till Jerusalem. Men Jesus svarar att hans tid ännu inte har kommit. Han stannar kvar i Galliléen, men när halva högtiden har gått går han upp till Jerusalem. I staden är han det allmänna samtalsämnet. Folk frågar: "Var är han? Ska han inte komma?" Men de törs inte tala öppet om det av rädsla för de andliga ledarna som är ute efter att döda honom. Men när halva högtiden är förbi står Jesus på tempelplatsen och undervisar. Det är ett stycke av den undervisningen som utgör vår predikotext.

Han talar om sig själv som livets bröd, och världens ljus. *"Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus."* Människor lyssnar, förundras, tror på honom. Men andra förkastar hans ord, vänder honom ryggen, men ingen grep honom, för hans stund hade ännu inte kommit.

Så börjar vår text: *"Ån en gång sade Jesus till dem: Jag går bort, och ni kommer att söka efter mig, men ni kommer att dö i er synd. Dit jag går kan ni inte komma."* Allvarligt, varnande, manande talar Jesus om faran att gå förlorad, att dö i sina synder. Åhörarna förstår inte vad han talar om. De försöker skämta bort allvaret och frågar om han tänker begå självmord eftersom han säger: "Dit jag går kan ni inte komma." Men Jesus fortsätter och säger: *"Ni är nerifrån, jag är ovanifrån. Ni är av den här världen, jag är inte av den här världen."* Hans lärjungar är i det avseendet som Jesus. De är inte heller av den här världen. I sin översteprästerliga förbön säger Jesus om dem: *"Jag har gett dem ditt ord, och världen har hatat dem, eftersom de inte är av världen liksom jag inte heller är av världen."* Det är således skillnad mellan världen och dem som hör Jesus till. Jesu lärjungar har ett annat perspektiv än världen, de lever annorlunda än världen för deras livsmål ligger bortom tid och rum. De söker "det som är där ovan, där Kristus sitter på Guds högra sida", Kol. 3.

I 1 Korintierbrevet skriver aposteln Paulus: *"En oandlig människa tar inte emot det som tillhör Guds Ande. Det är dårskap för henne, och hon kan inte förstå det, eftersom det måste bedömas på ett andligt sätt."* Därför förstår åhörarna honom inte, de förstår inte vem han är, och att de inte förstår och tror på honom beror på just detta att de är av världen med sitt förvända tänkande, sitt jordiska sinnelag.

Själv säger han: om ni inte tror att "Jag Är"... . Han hänvisar till det Gudsnamn som Mose själv fick höra vid den brinnande busken. Det outtalbara namnet, det namnet som var för heligt för att nämnas, det namnet bär Jesus, och han säger att *"om ni inte tror att Jag Är, skall ni dö i era synder"*. Han är själv Gud, av Fadern sänd i världen med uppdraget att frälsa det i synd fallna människosläktet. Han är Jag Är. Han bär det heliga Gudsnamnet. Han är Begynnelsen säger han i dagens text, han är av evighet, den osynlige Gudens avbild, förstfödd före allt skapat, Kol. 1.

Och en gång skall judarna förstå: *"När ni har upphöjt Människosonen skall ni förstå att Jag Är, och att jag inte gör något av mig själv utan talar vad Fadern har lärt mig."* De skall upphöja honom på korset för att allt skall fullbordas som är skrivet om honom. Sedan skall Fadern upphöja honom, och han skall sitta på Majestätets högra sida i höjden, och därifrån skall han i stor makt och härlighet en gång komma tillbaka på himmelens skyar när ingen tid är mer - till dom för dem som förkastat hans nådeserbjudanden och till frälsning för dem som här tog sin tillflykt till honom, den ende hos vilken frälsning finns. Den som tror på honom går inte förlorad utan vinner det eviga livet, frälsning och salighet. Men den som förkastar honom, som inte tror att han är den han är, kommer att dö i sina synder. *"När ni har upphöjt Människosonen skall ni förstå att Jag Är, och att jag inte gör något av mig själv utan talar vad Fadern har lärt mig."* "När han sade detta kom många till tro på honom." Så avslutas avsnittet efter vår text. Men till många av åhörarna säger Jesus: *"Varför förstår ni inte vad jag säger? Därför att ni inte kan lyssna till mitt ord, för att ni har djävulen till er fader. Jag går bort, och ni kommer att söka efter mig, men ni kommer att dö i er synd."*

Förspilda tillfällen - det gäller oss och dagens ämne i belysning av Bibelns berättelser om nådesföraktet. Vi har fri tillgång till Guds ord. Vi har frihet att samlas till gudstjänst i Ande och Sanning, där vi i tro och enhet vill hålla fast vid allt Guds ord. Vi får lyssna till evangelium och Guds nådeserbjudanden gång efter annan. Han föder oss med Ordet och sakramenten, med de oförgängliga skatterna. Nog borde all denna nåd bära frukt i ett helgät liv i Jesu efterföljd.

Här finns anledning till självprövning! När Jona kom till staden Nineve och förkunnade Herrens ord så utlyste man en fasta och klädde sig i säck och aska för att inför Herren visa att man hade förstått allvaret i Herrens budskap. Jag tror att vi skulle ha god användning för åtskilligt av säck och aska om Herren finge oss att i samma mån ta hans ord på allvar. Nog har vi anledning att vända oss till honom i syndabekännelse och bön om nåd och förlåtelse så att vi inte hamnar i den skaran av nådesföraktare som en gång går evigt förlorade, så som hans nåd har överflödat mot oss allesammans.

”Ack Herre, du store och fruktansvärde Gud,” beder Daniel, ”du som håller förbund och bevarar nåd mot dem som älskar dig och håller dina bud, vi har syndat och gjort illa och varit ogudaktiga och avfälliga. Vi har vikit av från dina bud och rätter. Du Herre är rättfärdig och vi måste blygas för vi har syndat emot dig.” Låt oss göra den bönen och bekännelsen till vår! Det är ännu nådatid. Herrens mildhet, hans tålmodigs rikedom, som Paulus kallar det i Rom. 2, vill föra oss till omvändelse. Han vill rädda oss undan den farligaste av alla synder, den synd som ställer oss utanför nåden, utanför förlåtelsen, utanför himmel och salighet – otrossynden, som gör att människan inte tror Guds ord vare sig i lag eller evangelium, som gör att människan inte vill omvända sig, inte vill erkänna sig vara en fördömelsevärd syndare, inte vill bedja Frälsaren om nåd och förlåtelse, men som gör henne till en nådesföraktare och leder henne in på förhärdelsens väg. Sådan är otrossynden. Gud bevar oss för den!

Herren Jesus vill frälsa och rädda oss till sitt eviga rike. Kom till mig, säger han, ni alla som arbetar och bär på tunga bördor, ni som trälar under lagens ok, skuldyngda under synden, kom till mig så skall ni finna ro för era själar. Du som vacklar fram och tillbaka, som inte fått någon ordning på ditt kristenliv, kom till mig säger Jesus, jag förlåter synder och helar brister, jag läker förkrossade hjärtan och ger ny kraft och glädje. Sådan är Han, vår Herre och Frälsare. Amen.